సీరియల్

అడుగు ముందుకు వేస్తే భస్మామ్

(పదకొండవ భాగము)

ఎందుకైనా మంచిదని ఆ ఆకారం వెనకకు చేరింది ఈశ్వరి. ట్రాన్స్‌మీటర్ ద్వారా విషయం శ్రీకృష్ణ పరమాత్మకు అందజేసింది.

"అక్కడే ఉండి పరిసితులు గమనించు. ఎవరైనా అటు రాకపోరు........" అంటూ ఆదేశించాడు శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ.

ఈశ్వరి జేబులోని బ్లేడ్ తీసుకుని నమలసాగింది.ఏమీ తోచక ఆకారాన్ని ఆమె జాగ్రత్తగా పరిశీలించసాగింది. ఆకారం వెనుక యేదో మీటలాంటిది ఉన్నట్లు ఆమెకు

తోచింది. ఆమె చటుక్కున ఆ మీట నొక్కింది.

వెంటనే ఆ ఆకారం చేయి వొకటి లేచి ఒకవైపుగా చూపింది.

ఈశ్వరి జరిగిన విశేషానికి ఆశ్చర్యపడింది. ఓ క్షణం ఆలోచించేక ఆమెకు ఆ మీట దారి తెలుసుకోవడానికి ఉపయోగపడుతుందని అర్థమయింది. ఉత్సాహంగా ట్రాన్స్‌మీటర్లో శ్రీకృష్ణపరమాత్మకు యీ విషయాన్ని తెలియజేసింది.

"వెరీగుడ్! నీ తెలివితేటలు ప్రశంసనీయం-ప్రొసీడ్!" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

ఈశ్వరి ఆకారం సూచించినవైపే నడిచి గుహను చేరుకుంది.

గుహలో అడుగిడే ముందు ఆమె గుండె లదిరాయి. అంతవరకూ ఫరవాలేదు కానీ తన కష్టాలు ఆ క్షణంనించే ప్రారంభమవుతాయి.

అక్కడే కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకుంది. విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నప్పటికీ యిటు గుహనూ, అటు బయటి ప్రాంతాన్నీ బహు జాగరూకతతో గమనించడం ఆమె మరచిపోలేదు.

కాసేపటికి నెమ్మదిగా గుహలో అడుగుపెట్టింది. తన వద్దనున్న బ్యాటరీలైటు ఉపయోగించింది. గుహలో వో మూలగా ఉన్న మనిషి ఆమెకు కనిపించాడు. ఈశ్వరి భయపడకుండా ఆ మనిషిని సమీపించబోయింది.

"అడుగు ముందుకు వేస్తే చస్తావ్!"

ఈ హెచ్చరిక విని ఆమె ఒక్కక్షణం ఆగిపోయినా అంతలో పరమాత్మ చెప్పిన సమాచారం గుర్తుకు వచ్చి తనలో తనే నవ్వుకుని ముందడుగు వేసింది.

భయపడకుండా ఆమె ఆ బొమ్మను సమీపించింది. ఆ మనిషి కాసేపు గిరగిరా తిరిగి నేలలోకి కృంగిపోయాడు. ముందుకు వెళ్ళడానికి సన్నని మార్గం కనబడింది ఈశ్వరికి. ఆమె ఆ మార్గంగుండా నడిచి సుమారు పావుగంట అయే సరికి గుహ చివరకు వచ్చింది.

అయితే గుహ బయటకు వెంటనే వెళ్ళడానికి భయ పడింది. కాసేపు జాప్యంచేసి ధైర్యాన్ని కూడగట్టుకుని బయటకు వెళ్ళిందామె.

అక్కడ ఆమెకు వొక జంట కనబడింది. వయసులో ఉన్న యువతీ యువకులు. వాళ్ళిద్దరూ ఆమెను చూశారు. ఆ యువకుడు పరుగున వచ్చి—"ఎవర్నువ్వు?...." అన్నాడు.

ఈశ్వరి గొంతు సవరించుకుని "ఆశ్చర్యంగా ఉందే—యిక్కడ మనుషులున్నారా?" అంది.

"ఎవర్నువ్వు....?" ఆ యువకుడు తన ప్రశ్నను రెట్టించాడు.

"నేనొక ప్రభుత్వోద్యోగిని...." అంది ఈశ్వరి.

"ఎందుకొచ్చావిక్కడికి?"

"ప్రభుత్వం పనిమీద!" అంది ఈశ్వరి.

యువకుడు కాస్త తడబడి "ప్రభుత్వానికిక్కడ పని ఏముంది?" అని అడిగాడు.

"అది చెప్పకూడదు. రహస్యం. నువ్విక్కడేం చేస్తు న్నావు?" అనడిగింది ఈశ్వరి.

"హనీమూన్!" అన్నాడు యువకుడు అదోలా కన్ను గీటి నవ్వి. అప్పుడు ఈశ్వరికి గుర్తుకువచ్చింది తను పురుష వేషంలో ఉన్నానని. ఆమె నవ్వేసింది.

"హనీమూన్‌కు దేశం గొడ్డుపోయిందా, ఇదేం చోటు—" అనడిగింది ఈశ్వరి.

"ఏం చేయను—యిక్కడే నా ఉద్యోగం. సెలవు దొరకదు. అందుకని హనీమూన్ యిక్కడే ఏర్పాటు చేసుకోవాల్సి వచ్చింది—" అన్నాడు యువకుడు.

"నీ పేరు?" అంది ఈశ్వరి.

"వాకర్—" అన్నాడతను.

"క్రిస్టియనువా—" అంది ఈశ్వరి.

"అవును—నీ పేరు?" అన్నాడు వాకర్.

"ఈశ్వర్రావు...." అని నవ్వి—"చెప్పక్కర్లేదు. హిందువును...." అంది ఈశ్వరి.

"అవును.... తెలుస్తూనే ఉంది—యింకా మీసాలైనా సరిగ్గా రాలేదు...."

"మిస్టర్ వాకర్!—ప్లీజ్ హెల్ప్‌మీ!" అంది ఈశ్వరి.

"వాట్ కెనైడూ ఫర్ యూ—"

"ఈ దరిదాపుల్లో యేదో ఆలయముండాలని విన్నాను...."

వాకర్ ఆమెవైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి—"యెలా తెలిసింది?" అన్నాడు.

"హిస్టరీ!" అంది ఈశ్వరి. "చరిత్రకు సంబంధించిన అపూర్వ గ్రంథాలు చాలా ఉన్నాయి నా దగ్గర. అందులో వొకదాంట్లో గంగాపురం సమీపంలో ఉన్న ఆలయం గురించి వ్రాయబడింది. అందులో గుర్తుల్ని బట్టి వెతుక్కుంటూ ఇక్కడకు వచ్చాను...."

"అవునా? నీకంటే ముందు నేనా ఆలయాన్ని కనుక్కున్నాను. నీలాంటి వాళ్ళను దాని దరిదాపులకు చేర

కుండా ఉంచేందుకు యిక్కడ తిరుగుతూంటాను....”
అన్నాడు వాకర్.

“ఎందుకు? మేము చూడ్డంవల్ల నీకు వచ్చే నష్టమే ముంది?” అంది ఈశ్వరి.

“అది చెప్పకూడదు. రహస్యం. ప్రాణాలమీద ఆశ ఉంటే వచ్చిన దారినే వెనక్కి వెళ్ళిపో—”

“వెళ్ళకపోతే?”

“విచారిస్తావ్....” అన్నాడు వాకర్.

ఈశ్వరి అక్కడే చలికిలబడి—“అన్నీ వివరంగా చెప్పకూడదూ—తెలుసుకొని వెళ్ళిపోతాను!” అంది.

“తెలుసుకొని వెళ్ళడానికా—నే నిక్కడున్నది?” అన్నాడు వాకర్.

“నువ్విక్కడెందుకున్నావో నాకేం తెలుస్తుంది?”

“తెలియకూడదనే నా కోరిక....”

“నే నిప్పుడు వెనక్కి వెళ్ళిపోతే నాకే ప్రమాదమూ ఉండదా?”

“ఉండదు....”

“ప్రామిస్!” అంది ఈశ్వరి.

“ప్రామిస్!” అన్నాడు వాకర్.

“నేను వెనక్కి వెళ్ళి యెక్కువమంది బలగంతో వెనక్కి రానని నీకు నమ్మకం ఉందా?”

“ఉంది—”

“నాకు లేదు....” అంది ఈశ్వరి.

వాకర్ ఆమెవంక ఆశ్చర్యంగా చూసి—“అంటే?” అన్నాడు.

“అంటే యేమీలేదు. ఇంతదూరం వచ్చినందుకు యిక్కడి విశేషాలు తెలుసుకోవాలని నాకూ ఉంటుంది.

ఇంతదూరం రాగలిగినందుకు నా గురించి తెలుసుకోవాలని నీకూ ఉంటుంది. నన్నిక్కణ్నుంచి సులువుగా వెళ్లనిస్తావని నేననుకోవడంలేదు. తప్పకుండా యేదో ప్రమాదం తలపెడతావు. అలాంటప్పుడు ఇక్కడే ఉండి మరికాసిని విశేషాలు తెలుసుకొని ప్రమాదంలో యిరుక్కోవడం మంచిది కదూ—" అంది ఈశ్వరి.

"నీ కర్మ! రానున్న ప్రమాదం యెలాంటిదో నీకు తెలియడం లేదు...." అన్నాడు వాకర్.

"నువ్వు క్రీస్తుని నమ్ముతావా?" అంది ఈశ్వరి.

"నమ్ముతాను...." అన్నాడు వాకర్:

"నేనూ క్రీస్తుని నమ్ముతాను. నమ్మినవారి నందర్నీ క్రీస్తు రక్షిస్తాడు. కాదంటావా?"

వాకర్ జవాబివ్వలేక ఊరుకున్నాడు. తర్వాత—"క్రీస్తు నా రూపంలో హెచ్చరిస్తున్నాడు—ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిపో—" అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"ఇక్కణ్ణించి నా హెచ్చరిక విని వెంటనే వెళ్ళిపోయినవాళ్ళకు శిక్ష చాలా సింపుల్‌గా ఉంటుంది. అలా కాకుండా యిక్కడే తిష్ట వేయాలనుకొంటే శిక్ష భయంకరంగా ఉంటుంది—"

"సింపుల్ శిక్ష అంటే!"

"ఒకే ఒక్క క్షణంలో సునాయాసంగా ప్రాణం పోవడం—" అన్నాడు వాకర్.

ఈశ్వరి గుండెలు అదిరాయి—"మరి భయంకరం అంటే?"

"అది వర్ణించడానికి నాకు మాటలు చాలవు. అలాం

టివి చాలా చూశాను. త్వరగా బయటకు వెళ్ళిపో—"
అన్నాడు వాకర్.

"నేను అన్నింటికీ సిద్ధపడే వచ్చాను...."

"అయితే....నిన్ను శోధించాలి!...." అన్నాడు వాకర్.

"నువ్వు వద్దు. ఆ అమ్మాయిని శోధించనీ...." అంటూ అక్కడ దూరంగా ఉన్న యువతిని సమీపించి—
"మేడమ్—మీ పేరు?" అనడిగింది.

ఆ యువతి యీ చొరవకు ఆశ్చర్యపడి "మోనికా—" అంది.

ఈశ్వరి నవ్వి—"ఇలాంటి పేరెక్కడా వినలేదు...." అంది.

"ఇంగ్లీషు పేరు...." అని నవ్వింది మోనికా.

"ఓహ్—మీరు కూడా క్రిస్టియన్నా—" అంది ఈశ్వరి—"చీర కట్టుకుని బొట్టు పెట్టుకుంటే అచ్చు హిందూ స్త్రీలా గున్నారు మీరు...."

"నేను ముస్లిం యువతిని...." అంటూ నవ్వింది మోనికా. ఈలోగా వాకర్ వీళ్ళిద్దరి వద్దకూ వచ్చాడు.

"మిస్టర్ ఈశ్వర్రావు—నిన్ను శోధించాలి...." అన్నాడు వాకర్.

"అందుకే నేను మోనికా వద్దకు వచ్చాను...."

"మగవాళ్ళను మగవాళ్ళే శోధిస్తారు. ఆడవాళ్లను మోనికా శోధిస్తుంది...."

"అందుకే మోనికా వద్దకు వచ్చాను...." అంది ఈశ్వరి మళ్ళీ.

వాకర్ తెల్లబోయి ఈశ్వరివంక పరీక్షగా చూశాడు.

ఒక్క క్షణం అలా చూసి వింతగా నవ్వాడు...."అయితే నీ పేరు?"

"ఈశ్వరి!" అంది ఆమె. అప్పుడే ఆమె మనసులో కొద్దిగా భయం చోటు చేసుకుంది.

మోనికా ఆమెను శోధించి—ట్రాన్స్మిటర్ రివాల్వర్ వగైరాలు తీసి ఇచ్చింది.

"ఏజంటువా?" అన్నాడు వాకర్. ట్రాన్స్మిటర్ చూడగానే అతని ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది.

"కాదు—ఆదర్శ ప్రేమికురాలిని...." అంది ఈశ్వరి అమాయకంగా—"నా ప్రియుడు వొక అపూర్వ నిధిని వెతుక్కుంటూ ఇలా వచ్చాడని తెలిసింది. అతను లేకుండా క్షణం కూడా బ్రతకలేను. అందుకే ప్రమాదమని తెలిసుండీ ఇలా వచ్చాను...."

"కథ మారిందే—ప్రేమికుణ్ణి వెతుక్కుంటూ వచ్చిన దానికీ ట్రాన్స్మిటర్ యెందుకు?"

"అది ట్రాన్స్మిటర్ కాదు. ట్రాన్సిస్టర్...." అంది ఈశ్వరి. "ట్రాన్స్మిటర్ అంటే నాకు తెలియదు....——"

"అలాగా—" అంటూ వాకర్ దాన్ని పరీక్షించాడు. ఎంత పరీక్షించినా అతడికి అది ట్రాన్స్మిటర్ అనుకు నేందుకు క్లూ దొరకలేదు. అవి మామూలు స్టేషన్స్ కాచ్ చేస్తోంది. ఎక్కడికైనా వార్తలు పంపడానికి మీట యెక్కడుందో యెంత వెదికినా అతడికి దొరకలేదు. ఈశ్వరి దాని పనితనానికి మనసులోనే శ్రీకృష్ణపర మాత్మను అభినందించింది.

"సరే—అందాకా ఇది నా దగ్గరుంటుంది. ఇంతకీ నీ ప్రియుడెవరు?"

"అతని పేరు గురువులు....." అంది ఈశ్వరి.

"గురువులా?" అని ఉలిక్కిపడ్డాడు వాకర్.

ఈశ్వరి ఆతృతగా అతనివంక చూసి—"గురువు ఇక్కడికి వచ్చాడా? నువ్వు చూశావా? ప్లీజ్!.... చెప్పు...." అంది.

"గురువు ఇక్కడికి రాలేదు. అతన్ని నేను చూడలేదు. ఈ విషయంలో నన్నేమీ అడగొద్దు. ఆఖరిసారిగా హెచ్చరిస్తున్నాను. ఇక్కణ్నించి వెళ్ళిపో—అసలే ఆడదానివి. మా బాస్ పెట్టే క్రూరహింసలకు తట్టుకోలేవు...:" అన్నాడు వాకర్.

"నేను గురువుల్ని చూడాలి!"

"అదే పట్టుదల నీకుంటే నువ్వు చూడగలిగేది గురువుల్ని కాదు—దేవుణ్ని!"

ఈశ్వరి మాట్లాడలేదు. ఆమె కన్నుల్లోంచి బొటబొట కన్నీళ్ళు కారాయి. గురువులికేదో ప్రమాదం వాటిల్లిందని ఆమెకు అనుమానం వచ్చింది.

"ప్లీజ్—నేనేమైపోయినా ఫర్వాలేదు. గురువులి గురించి నీకు తెలిసింది చెప్పు...." అంది ఈశ్వరి. ఆమె కంఠంలోని తడి ఎటువంటివాడినైనా కదిలించేలా వుంది. వాకర్‌కికూడా ఆమె ప్రేమమీద నమ్మకం కలిగినట్లుంది.

అతను అడ్డంగా తల ఊపి—"నేను నీకు చెప్పగలిగిందేమీ లేదు. గురువుల్ని నువ్వు చూడగలగడం అసాధ్యమని మాత్రం చెబుతున్నాను. ఈ ప్రాంతానికి వచ్చి ప్రమాదంలో తలదూర్చావు. నీకు చావు తప్పదు. అటువంటప్పుడు సునాయాస మరణంకోసం ఇక్కణ్నించి వెళ్ళిపో—లేదా చావు ఎంత క్రూరంగా, భయంకరంగా,

అవమానకరంగా వుంటుందో ఈ రాత్రి చూస్తావు...."
అన్నాడు వాకర్.

"అయితే గురువులి గురించి చెప్పవా?" అంది ఈశ్వరి.

"మిస్ ఈశ్వరీ!" అన్నాడు వాకర్ జాలిగా ఆమె వంక చూస్తూ—"ఇక్కడున్నది హృదయంలేని మనుషులు. మా కిక్కడ చాలా ఆధునిక సౌకర్యాలున్నాయి. గంగాపుర గ్రామంనుంచి ఇక్కడివరకూ జరిగేదంతా మేము అనుక్షణం టెలివిజన్లో గమనిస్తూనే వుంటాము. టెలివిజన్లో నీ రాక చూశాము. నువ్వు ఆడపిల్లవు. ఇక్కడి ఘోరావమానం నువ్వు భరిస్తానన్నా నేను భరించలేను. నిన్నుమించిన వాళ్ళిక్కడ మసైపోయారు."

ఈశ్వరి అతడి మాట వినలేదు. ఆమె చుట్టూ పరిశీలిస్తోంది. మూరాన వున్న ఆలయం ఆమెను ఆకర్షించింది. చటుక్కున అటు పరుగిడబోయింది. వాకర్ ఒక్క ఉదుటున వెళ్ళి ఆమెను ఆపి—"నిన్నింక దేవుడుకూడా కాపాడలేడు...." అన్నాడు.

అతను ఈశ్వరి చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టాడు. దగ్గరో వున్న తిన్నెమీద ఆమెను కూర్చోబెట్టి కాళ్ళుకూడా దగ్గరగా కట్టేశాడు. ఆతర్వాత తన బాస్ గురించి చెప్పి ఆమెను భయపెట్టసాగాడు.

"చూడు—ఇవన్నీ నా కనవసరం. ప్రస్తుతానికి మీరు మనుషు లెందరో లేరని నా అనుమానం. లేకపోతే యింతగా నన్ను ప్రాధేయపడవు...." అంది ఈశ్వరి.

"ఇక్కడి వ్యవహారాలు చూసుకుందుకు మేమిద్దరం చాలు. ఒక గదిలో కూర్చొని మీటనొక్కి యీ చుట్టుపక్కల జరిగే చాలా వ్యవహారాలను అదుపులో ఉంచగలం. అనుకున్న మనిషిని చంపగలం. కానీ నేను నా

చేతుల్తో హత్యలు చేయలేను. అందుకే మనుషుల్ని హెచ్చరించి యిక్కణ్నించి పొమ్మంటాను. కంట్రోల్ రూములోంచి మాటలు నొక్కి వాళ్ళను తుదముట్టిస్తాను. ఈ ఆలయపు ఆవరణపై కంట్రోల్ రూం ప్రభావం లేదు. అందుకే బయటకు పొమ్మని హెచ్చరించేది! మా బాస్‌ది జంతు ప్రవృత్తి. మనుషుల్ని భయంకరంగా హింసించి ఆనందించడం ఆయనకు సరదా. ఆయన సరదా తీరడం కోసం ఈ ఆవరణలోకి వచ్చిన మనుషుల్ని ఆయన కప్పగించడం నా బాధ్యత. ఆయన రాత్రి తొమ్మిది దాటేక ఏదో సమయంలో వస్తాడు....” అన్నాడు వాకర్.

* * *

“బాగుంది పిల్ల!” అన్నాడతను.

ఈశ్వరి అటు తిరిగి చూసింది. మనిషి తెల్లగానే వున్నాడు కానీ భయంకరంగా వున్నాడు. ముఖంనిండా స్ఫోటకపు మచ్చలు. ఉబికిన కళ్ళు.

“ఆయనే మా బాస్!” అన్నాడు వాకర్.

ఈశ్వరి చుట్టూ చూసింది. పాతికమంది సాయుధులైన పురుషులు తమచుట్టూ వున్నారు. బాస్ ఆమెను సమీపించి—“నీ అందానికి ఈ పురుష వేషం తగదు. చీర తెప్పిస్తానుండు....” అన్నాడు.

“అక్కర్లేదు....” అంది ఈశ్వరి.

“ఆ విషయం నువ్వు కాదు చెప్పాల్సింది. ఇలాచూడు.” అన్నాడు బాస్. అతని చేతిలో మెరుస్తున్న నల్లనికొరడా ఆమెకు కనపడింది.

“నేను చెప్పినట్లు వింటే దీనికి పని వుండదు....” అన్నాడు బాస్.

అంతలో ఒకతను చీర తీసుకువచ్చాడు. చీరకు మ్యాచ్ అయే పరికిణీ, జాకెట్, బ్రా కూడా వచ్చాయి.

"బట్టలు మార్చుకో!" అన్నాడు బాస్.

"ఇక్కడా?" అంది ఈశ్వరి కుంచించుకుపోతూ.

"అవును. ఇక్కడే!" అన్నాడు బాస్ కొరడా ఝుళిపిస్తూ.

ఈశ్వరి బాస్ కొరడాకు పని తగలనివ్వకూడదనుకుంది. ముందు పరికిణి వేసుకుని పాంటు జారవిడిచింది. ఆపైన చీర చుట్టబెట్టుకుని వొళ్ళంతా కప్పుకుంది. అప్పుడు బ్రా, జాకెట్ జాగ్రత్తగా మార్చుకుంది. చుట్టూ ఎంతో ఆత్రుతగా చూస్తున్న పురుష సమూహానికి నిరుత్సాహం కలిగింది.

"గడుసుదానివే!" అన్నాడు బాస్—"అయితే ఇది ఫస్టు రౌండ్ మాత్రమే. ఇంకా చాలా రౌండ్లున్నాయి. చీరలో నీ అందం ఇనుమడించింది...."

ఈశ్వరి పైకి ధైర్యంగానే కనబడుతున్నా మనసులో భయపడుతూనే వుంది.

బాస్ ఒకతన్ని పిలిచాడు. అప్పటి కప్పుడు అక్కడ ఒకే కేంద్రంగాగల అయిదు వృత్తాలు గీయబడ్డాయి. వృత్తానికీ వృత్తానికీ మధ్య ఒక మనిషి నిలబడేటంత చోటుంది. కేంద్రానికి దగ్గర్లో ఒక మనిషీ, మిగతా వృత్తాల మధ్యగల కాళీలలో ఒక్కొక్కరు చొప్పున నలుగురూ మొత్తం అయిదుగురు మనుషులు కొరడాలు చేత్తో పట్టుకుని నిలబడ్డారు. ఈశ్వరిని సరిగ్గా కేంద్రంవద్ద నిలబెట్టారు.

అప్పుడు వృత్తాకారం పైన సన్నని ధారలో కిరసనాయిలు పోశారు. అగ్గిపుల్లతో వెలిగించగా—మండుతున్న అయిదు వృత్తాలు-కేంద్రంలో ఈశ్వరి....వున్నారు.

"నువ్విప్పుడు కేంద్రంలో బయల్దేరి అన్ని వృత్త మధ్య భాగాలనూ తాకుతూ బయటకు వెళ్ళాలి. ఏ వృత్త మధ్య భాగంలోనైనా అయిదంకెలకు పట్టే కాలం మించి ఉంటే కొరడా నీ వీపుమీద నాట్యం చేస్తుంది. చీర అంటుకుని మండినా నీ ప్రయాణం ఆగకూడదు. నాకు దయాదాక్షిణ్యాలు లేవు. వృత్త మధ్యభాగాలు దాటే వరకూ రూల్సు పాటించకపోతే నీ వంటిమీద కొరడా దెబ్బలు పడుతూనే వుంటాయి...." అన్నాడు బాస్.

ఈశ్వరి భయంగా చూసింది. కట్టుకున్నది సింథటిక్ శారీ. ఏమాత్రం మంట సోకినా అంటుకుంటుంది. తను ఒక్క వృత్తవలయ మధ్యభాగాన్నికూడా వదలకుండా బయటపడాలి. ఈలోగా తన శరీరం కాలిపోయినా సరే! బాస్ దుర్మార్గత్వతం ఆమెకు అర్థమయింది. అతను తన్ను చీర కట్టుకోమనడంలోని అంతర్యమిదే!

కేంద్రానికి దగ్గర్లోని మనిషి అంకెలు లెక్కపెడుతున్నాడు. ఒకటి, రెండు, మూడు, నాలుగు....అయిదు. అతని కొరడా గాలిలోకి లేచింది, అదే వేగంతో ఈశ్వరి కూడా గాలిలోకి లేచింది.

సరిగ్గా ఇప్పుడామె మొదటి వృత్తానికీ రెండో వృత్తానికీ మధ్య వాలింది. ఆమె చీర ఇంకా అంటుకోలేదు. ఆమె కొద్దిగా ఆయాసపడుతోంది. అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు.

రెండోమనిషి అంకెలు మొదలుపెట్టాడు....ఒకటి.... రెండు....

ఈశ్వరి గాలిలోకి లేచింది. రెండో వృత్తానికీ మూడో వృత్తానికీ మధ్య వాలింది. అయితే యీ పర్యాయం ఆమె

ఆగలేదు. అదే ఊపులో గెంతుకుంటూ అన్ని వృత్తాల నుంచీ బయటపడింది. చివరి వృత్తంనుంచి బయటపడగానే ఒక పెద్ద గండంనుంచి బయటపడ్డట్టు ఆమె సంతోషించింది. శ్రీ కృష్ణపరమాత్మ ముందుచూపుతో తనకు ఇప్పించిన శిక్షణ సమయానికి తనకు బాగా వినియోగ పడింది.

బాస్ అప్రయత్నంగా చప్పట్లు చరిచి - "ఈ గేమ్‌లో ఈ విధంగా నువ్వు బయటపడతావని నేననుకోలేదు. చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది! ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు.

"ఒక ప్రేమికురాలిని. అపూర్వ నిధికోసం బయల్దేరి కనిపించకుండా పోయిన నా ప్రియుణ్ణి వెతుక్కుంటూ ఇలా వచ్చాను...." అంది ఈశ్వరి.

"బాస్! తన ప్రియుడి పేరు గురువులు అని ఆమె అంటోంది" అన్నాడు వాకర్.

"ఐసీ-" అన్నాడు బాస్.... "గురువులు సామర్థ్యం గురించి గంగాపురంలో విన్నాను. కానీ అతడి గురించి నాకు తెలిసేసరికి అతడు మృత్యులోయకు బలైపోయాడు."

"గురువులు చనిపోయాడా?" అంది ఈశ్వరి కంగారుగా.

"అపూర్వ నిధికోసం ప్రయత్నించిన అనేక మందికి పట్టిన గతే గురువులుకు పట్టింది. నువ్వు అందమైన ఆడపిల్లవి. నిన్ను క్రూరంగా హింసించడం నా కిష్టంలేదు. మా కిక్కడ ఆడపిల్లల కొరత చాలా ఎక్కువగా వుంది. మామాట వింటే ఆ లోటు తీర్చినదానివౌతావు——" అన్నాడు బాస్.

ఈశ్వరి మాట్లాడలేదు.

"ఒకసారి ఇక్కడకు వచ్చినవాళ్ళు ప్రాణాలతో బయటకు పోలేరు. నీకు ప్రాణాలమీద ఆశవుంటే నేను చెప్పినట్లు విను...." అన్నాడు బాస్.

ఈశ్వరి మాట్లాడలేదు.

"ఇక్కడున్న అందరికీ బాస్‌ను నేను. అందుకని మొదటి ఛాన్సు నాది" అంటూ బాస్‌వచ్చి ఆమె చేయి పట్టుకున్నాడు. ఈశ్వరి మృదువుగా ఆ చేయి విడిపించు కుంది.

"నేను నీ మాట వింటాను. కానీ ఒక చిన్న కోరిక. నేను గురువుల్ని గాఢంగా ప్రేమించాను. గురువులు చని పోయాక నాకీ శరీరంమీద మోజులేదు. ఇది మీ అందరికీ సంతోషాన్నిస్తుందనుకుంటే అందుకే వినియోగిస్తాను. అయితే నా చిన్న కోరిక తీర్చినప్పుడే నేను నీ మాట వింటాను. నా కోరిక తీరని పక్షంలో నువ్వెన్ని కఠిన శిక్షలు విధించినా భరిస్తాను కానీ నీ మాట వినను...." అంది ఈశ్వరి.

"ఏమిటి నీ కోరిక?" అన్నాడు బాస్.

ఈశ్వరి తల ఎత్తి బాస్ కళ్ళలోకి చూసి—"ఒక్క సారి గురువులు శవాన్ని చూడాలి!" అంది. ఆ మాట పూర్తి చేసేక ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఓస్ ఇంతేనా!" అని నవ్వాడు బాస్ — "రేపు రాత్రికల్లా గురువుల శవం ఇక్కడికొస్తుంది. ఈ రాత్రికే నువ్వు నన్ను కరుణించాలి. ఇంతవరకూ నిన్ను నా సరదా లతో రెండు రౌండ్సు ఆడించాను. ఈ రాత్రి మూడో రౌండ్!"

"అలా కుదరదు. గురువులు శవాన్ని కళ్ళారా చూశా కనే నేను నువ్వు చెప్పిన మాట వింటాను. అంతవరకూ

నా వంటిమీద చేయివేసినా సహించను...." అంది ఈశ్వరి.

ఏ మూడ్‌లో వున్నాడో బాస్ ఆమె కోరికను మన్నించాడు. తన అనుచరుణ్నొకణ్ని పిలిచి చెవిలో ఏదో చెప్పాడు. ఆ తర్వాత వాకర్‌తో—"ఈమెను మన స్పెషల్ రూమ్‌లో వుంచు!" అన్నాడు.

వాకర్ ముందుకు వచ్చి—"పద!" అన్నాడు.

ఈశ్వరి, వాకర్‌ను అనుసరించింది. వాకర్ ఆమెను ఆలయంవరకూ తీసుకువెళ్ళాడు. ఆలయంలోనికి వెళ్ళాలని కోరిక కలిగినా బలవంతంమీద నిగ్రహించుకుంది ఈశ్వరి.

ఆలయం దాటివెళ్ళాక చిన్నతోట వచ్చింది. ఆ తోట దాటాక ఒక ఎత్తైన గోడ వుంది. అది జైలు గోడలా వుంది. ఆ గోడకో చిన్న ప్రవేశద్వారం వుంది. అక్కడొక కాపలావాడున్నాడు. వాడు వాకర్‌కు సెల్యూట్ చేశాడు. వాకర్, అతని వెనుకనే ఈశ్వరి లోపల ప్రవేశించారు. లోపల చాలా ఇళ్ళున్నాయి.

వాకరు ఒక ఇంటిముందు ఆగాడు. ఈశ్వరివంక చూసి "ఇదే స్పెషల్ రూం!" అన్నాడు.

"గదిలో అన్ని సౌకర్యాలూ వున్నాయి. చూస్తే నీకే తెలుస్తాయి. నేను వచ్చేవరకూ బయటకు రావాల్సిన అవసరముండదు...." అన్నాడు వాకర్.

అతను చెప్పింది నిజమే. బంగళా అంతా ఎయిర్ కండిషన్ చేయబడింది. ఇంట్లో లేని సదుపాయం లేదు. వండుకుందుకు వంటసామగ్రి, పదార్థాలు, చదువుకుందుకు పుస్తకాలు, వినడానికి సంగీత సాధనాలూ ఒకటేమిటి... అన్నీ వున్నాయి.

"చాలా థాంక్స్—...." అంది ఈశ్వరి. నిజంచెప్పా లంటే ఆమెకు చాలా అలసటగా వుంది. నిద్ర ముంచుకు వస్తోందామెకు.

"నీ అంత అదృష్టవంతురాల్ని నేనెక్కడా చూడ లేదు. మా బాస్ ఇచ్చిన శిక్షను తప్పించుకోవడమే కాక, ఆయన అనుగ్రహాన్నికూడా సంపాదించుకున్నావు...." అన్నాడు వాకర్.

"ఆడవాళ్ళ అదృష్టానికీ మగవాళ్ళ అదృష్టానికీ తేడా వుంటుంది. చూస్తూ చూస్తూ ఆడపిల్లని కష్టపెట్టలేడు మగాడన్నవాడెవ్వడూ!" అంది ఈశ్వరి.

"అది నిజమే కావచ్చు. కానీ క్రీస్తు నిన్ను కాపా డాడు. క్రీస్తుపట్ల నీకున్న నమ్మకం నిన్ను రక్షించింది. నీ కథను మా మతప్రచారాని కుపయోగించుకోవచ్చు. అయినా ఇంత నమ్మకమున్న దానివి మా మతంలో ఎందుకు చేరిపోకూడదసూ?" అన్నాడు వాకర్.

"మతం మార్చుకుంటేనేగానీ మనుషుల్ని రక్షించని సంకుచితత్వం ఏ దేవుడికీ వుంటుందని నేననుకోవడంలేదు. నా మతంలో ఉండే నేను క్రీస్తుని విశ్వసిస్తాను.." అంది ఈశ్వరి.

వాకర్ ఏమీ మాట్లాడలేదు. అతను ఇంట్లోంచి బయ టకు వెడుతూ—"అన్నట్లు చెప్పడం మరిచిపోయాను. ఈ ఇంటినుంచి బయటకు వెళ్ళడానికిదొక్కటే దారి! నేను తిరిగి వచ్చేవరకూ ఇది తెరుచుకోదు...." అని చటుక్కున తలుపుమూసి బయటనుంచి తాళం వేసి వెళ్ళిపోయాడు.

* * *

గురువులు ఊహించని సంఘటన అది. ఒక్క క్షణం పాటు అతడి బుర్ర పనిచెయ్యలేదు. బుర్ర పనిచేసి అటు

తిరిగి చూసేసరికి పెద్దపులి అతడివంక గుర్రుగా చూస్తోంది.

గురువులుకూడా దానివైపు తీవ్రంగా చూశాడు.

ఇద్దరూ ఒకరివైపొకరు తీవ్రంగా చూసుకున్నారు. గురువులువద్ద చిన్న ఆయుధంకూడా లేదు.

పెద్దపులి ఆకారంలో పెద్దదిగా వుంది. బాగా బలిసి వుంది. మంచి ఆకలిమీద వున్నట్లుంది. గురువులు అలాగే దాని కళ్ళలోకి తీవ్రంగా చూస్తున్నాడు.

ఎంత క్రూర జంతువైనా తన యెదురుగా నిలబడి తన కళ్ళలోకి చూసేవాడిని చటుక్కున ఎదుర్కోదు. వీలుంటే వెనకడుగువేసి పారిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. అయితే అటువంటి ఆశ ఇప్పుడు గురువులుకు లేదు. తనకుగానీ పులికిగానీ పారిపోయే అవకాశం లేదు. ఆ మృత్యులోయలో ఎవరో ఒకరు అంతం కావలసిందే!

గురువులు చేతుల్ని తొడలకు రాసి పదును పెట్టాడు. అతను ఎడమచేతిని గాలిలోకి లేపి కుడిచేతిని కొంచెం క్రిందుగా అడ్డంగా పెట్టి పులికేసి చూస్తూ ఒక్క అడుగు వెనక్కు వేశాడు.

రామం అరుపు అతనికి వినబడుతోంది—"గురువులూ! దాన్నటు తప్పించి నువ్విటు వచ్చేయి. బోను తలుపులు తీస్తాను. ఇద్దరికి రక్షణ ఏర్పడుతుంది."

సమాధానంగా గురువులుకూడా అరిచాడు—"పొరపాటునకూడా బోను తలుపులు తియ్యకు. పులి జిత్తుల మారి. మనమిద్దరం మసి అయిపోగలం."

గురువులు వెనకడుగు వేయగానే పులి అదోరకంగా బుస్సుమంది. కదుల్తున్నట్టే కదిలి వాయువేగంతో గురువులు మీదకు ఉరికింది.

గురువులు లాఘవంగా పక్కకు తప్పుకుని పులి నడ్డిమీద కోసినట్లుగా ఎడమచేత్తో దెబ్బవేశాడు.

ఆ దెబ్బకు పులి మొదలునరికిన మ్రానులా నేలకూలింది. గాండ్రుమంటూ దిశలు మార్మోగేలా అరిచింది. ఆ అరుపులో దెబ్బతిన్న పులి కంఠం గురువులు చెవులకు ధ్వనించింది. ఇప్పుడది రెట్టించిన శక్తితో తనమీదకు వస్తుంది. పొరపాటు చేయకుండా జాగ్రత్తపడుతుంది.

గురువులు మళ్ళీ చేతుల్ని తొడల పైన పనుసుపెట్టాడు. పులికోసం సిద్ధంగా వున్నాడు.

పులి వెనక్కు తిరిగి గురువులువంక చూస్తోంది కానీ కదలడంలేదు. అతను ఒక్కక్షణం అజాగ్రత్తను వహిస్తే అప్పుడు మీద కురకాలని చూస్తోంది. గురువులు దాని ఎత్తు గ్రహించాడు. ఇందాకటి దెబ్బకలిగించిన ఆయాసాన్నతనింకా పోగొట్టుకోలేదు. అందుకే దానికి తనమీద దూకే అవకాశమివ్వకుండా అలా తీవ్రంగా దాని కళ్ళలోకే చూస్తున్నాడు.

కాసేపటికి గురువులు ఆయాసం తీరింది. అలా ఎంతసేపో నిలబడడం అసాధ్యమని గ్రహించి, అతను ఒక్కక్షణం ఏమరినట్లు నటించాడు.

పులి శరవేగంతో అతనిమీదకు దూకింది. ఈ పర్యాయం గురువులు కాళ్ళతో పులి డొక్కల్లో బలంగా తన్నాడు. పులి ఆర్తనాదం లాంటిది చేసింది.

గురువులు పక్కకు తప్పుకుని చూశాడు. పులి నేల కూలింది. అది లేచే స్థితిలో వున్నట్లు లేదు. ఉన్నప్పటికీ కనీసం ఎగిరేశక్తి ఉండదు. గురువులు ఉత్సాహంగా గాలిలోకి యెగిరి పులి నడ్డిమీద వాలాడు. పులి చటుక్కున లేచింది.

ఇప్పుడు గురువులుకు పులిని లొంగదీయడం ఎంతో సేపు పట్టలేదు. కీలక స్థానాల్లో చేతి దెబ్బలుకొట్టి పులిని అశక్తురాలిని చేశాడతను. పులి కదలలేని స్థితిలో పడిపోయింది.

గురువులు బోను తలుపు తట్టి—"రామం! నువ్వింక బయటకు రావచ్చు!" అన్నాడు.

గురువులు కంఠం వినబడుతుందని రామం ఆశించలేదు. అతను ఉత్సాహంగా బయటకు వచ్చి - "నన్ను క్షమించు గురువులూ—నేను స్వార్థంతో నా ప్రాణం కాపాడుకుని నిన్ను పులికి వదిలిపెట్టాను...." అన్నాడు.

"చాలా మంచిపని చేశావు. లేకపోతే పులి నన్ను వదిలిపెట్టి నీ పని పట్టించేది. నిన్ను నువ్వు రక్షించుకున్నావు కాబట్టి, నన్ను నేను రక్షించుకోగలిగాను" అన్నాడు గురువులు.

రామం భయం భయంగానే పులివంక చూశాడు. అది కదలలేని స్థితిలో ఉండి మూలుగుతోంది. ఆ మూలుగు హృదయ విదారకంగా ఉంది.

"నోరు లేని జంతువు. చంపడానికి మనస్కరించడం లేదు. ఇప్పుడేం చేయాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను...." అన్నాడు గురువులు.

రామం ఆశ్చర్యంగా గురువులు వంక చూశాడు. అతడి శరీరంపై చిన్న గాయంకూడా లేదు. మనిషి కొద్దిగా ఆయాసపడుతున్నాడు. అంతే! పెద్దపులిని చంపడానికి మనస్కరించడం లేదని గురువులు అంటే రామానికి ఆశ్చర్యంగానే వుంది. అతని కళ్ళముందు అమానుషంగా చంపబడ్డ గంగాపుర గ్రామ మునసబు మెదిలాడు.

"మనుషుల్ని చంపడానికి వెనుకాడని నువ్వు ఈ

క్రూర జంతువుపైన జాలి చూపడం ఆశ్చర్యంగా ఉంది" అన్నాడు రామం.

"మనిషికి మనిషిని చంపాల్సిన అవసరం లేదు. వాళ్ళకు నోరుంది. బ్రతకడానికి లక్ష మార్గాలున్నాయి. అయినప్పటికీ సాటి మనిషిని వాళ్ళు సాధిస్తారు, వేధిస్తారు. ఉన్న నోటిని, మెదడును ప్రమాదకర కార్యాలకు వినియోగిస్తారు. అందుకే నాకు శత్రువులైన మనుషుల్ని చంపిపారేస్తాను. కానీ క్రూర జంతువుల విషయం అలాకాదు. దానికి నామీద పగ లేదు. నేను దానికి సహజసిద్ధమైన ఆహారం. నన్నది తినాలనుకోవడం దాని తప్పుకాదు...." అన్నాడు గురువులు.

గురువులు వింత మనస్తత్వం రామానికి అర్థంకాలేదు. అతనికి తెలిసిన నైతిక విలువలు వేరు. గురువులుకు తెలిసినవి వేరు.

"అయితే ఇప్పుడేం చేస్తావు?" అన్నాడు రామం.

"నా దెబ్బలనుంచి కోలుకోవడానికీ పులికి రెండు మూడు రోజులు పడుతుంది. ఏ విషయమూ ఆటవికులకు వదిలేద్దాం. మనం ఈ పెట్టెలో విశ్రాంతి తీసుకుందాం" అన్నాడు గురువులు.

"ఈ బోనులో ఆహారపదార్థాలున్నాయి" అన్నాడు రామం.

ఇద్దరూ కడుపునిండా భోంచేశారు. భోజనాలయ్యాక రామం గురువుల్ని — "ఇందులో విషం కలపబడిందేమోనని భయం కలగలేదా?" అన్నాడు.

"ఆటవికులు రెండుమాటల మనుషులు కాదు. లోపల భోజనం ఉన్నదని వారు రాశారు. అంటే అది భోజనమే కానీ విషం కాదన్నమాట. ఎటొచ్చీ పెద్దపులి బారినుండి

మనం బ్రతికి బయటపడగలమని వారు అనుకోలేదు....".
అన్నాడు గురువులు.

మృత్యులోయలో ఆ బోనులో సుమారు ఇంకో రోజు గడిపేక—అది పైకి లేవసాగింది. బోను పైకి లేస్తూంటే పెద్దపులి నిస్సహాయంగా దానివైపే చూస్తోంది.

బోను పైకి రావడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు. ఆ బోనును నేలమీద ఉంచగానే రామం, గురువులు తలుపు తెరుచుకుని బైటకు వచ్చారు. అక్కడ చేరిన ఆటవిక నాయకుడు, పదిమంది ఆటవికులు, రామం, గురువుల్ని ఆనందపరచిన ఇద్దరు ఆటవిక యువతులు ఆ దృశ్యం చూసి అమితంగా ఆశ్చర్యపడ్డారు.

ఆటవిక నాయకుడు ఒళ్ళు గిల్లి చూసుకుని "ఇది కలా, నిజమా?" అన్నాడు.

"మీ పెద్దపులిగూడా క్షేమంగానే ఉంది. నోరులేని జంతువును చంపడానికి మనసొప్పక అలా వదిలేశాను. అది కదలలేని స్థితిలో మృత్యులోయలో పడి ఉంది. మీరు వెళ్ళి దాన్ని రక్షించుకోవచ్చు...." అన్నాడు గురువులు.

"నువ్వు మనిషివా, దేవుడివా?" అన్నాడు నాయకుడు ఆశ్చర్యంగా.

"మనిషినే. అపూర్వనిధికి దారి చూపమని మిమ్మల్ని వేడుకునే అతి సామాన్యుణ్ని నేను...." అన్నాడు గురువులు.

"మా గూడానికే యిది అపూర్వ సంఘటన. ఇలా మృత్యులోయనుంచి బయటకు వచ్చిన మనిషి లేడు. ఇలా రాగలడని నే నూహించనైనా ఊహించలేదు. నువ్వు దేవుడివేనో కాదో నాకు తెలియదు. కానీ మా

దేవత అనుగ్రహం పొందినవాడివన్న మాట నిజం. నీకు సాయపడకపోతే మా దేవత ఆగ్రహిస్తుంది. నీకు అన్ని వివరాలు చెబుతాను. ఈ గోజుకు విశ్రాంతి తీసుకో—" అన్నాడు నాయకుడు.

తర్వాత నాయకుడు పెద్దపులిని రక్షించమని అక్కడున్న ఆటవికుల్లో వొకణ్ని ఆదేశించాడు. వాడు దాన్ని మచ్చిక చేసినవాడు. తన పులి యే స్థితిలో వుందోనని వాడు చాలా ఆత్రుతగా వున్నాడు.

వాడు అప్పటికప్పుడు బోనులో కూరాడు. నలుగురు ఆటవికులు బోనుని మృత్యులోయలోకి జారవిడిచారు. సుమారు ఇరవై నిముషాల్లో ఆటవికుడు పెద్దపులితోసహా పైకి వచ్చాడు.

కదలలేని స్థితిలో వున్న పెద్దపులిని చూసి అంతా ఆశ్చర్యపడ్డారు.

"నా ప్రాణాలకు ప్రాణంగా పెంచుకొంటున్నా నీ పులిని. దీన్ని నీ ప్రాణాలమీదకు వుసిగొల్పాను. అయినా కోపగించుకోకుండా దీన్ని ప్రాణాలతో వదిలిపెట్టావు. నీ మేలును మరువలేను. నీకేం చేసినా ఋణం తీరదు. నీకు సాయపడడమే నా విధిగా భావిస్తాను...." అన్నాడు ఆ ఆటవికుడు.

ఈ పరిస్థితుల్లో రామానికో విషయం అర్థమయింది. తన తాత మృత్యులోయలోని మణుల దొంగతనాన్ని ఆపి రామార్‌ని రక్షించాడు. గురువులు ఒక క్రూర జంతువును కరుణించి ఆటవికుల మన్ననకు పాత్రుడయ్యాడు.

ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ కరుణ, మానవత్వం వదిలిపెట్టనివాడికి తలపెట్టిన అన్ని కార్యాలూ జయమవు

తాయా? గురువులు విజయంలోని రహస్యమిదేనా? అయితే గురువులు మానవత్వం గలవాడని అనుకోవాలా? అంత వరకూ అతను చేసిన హత్యలూ, కిరాతకాల సంగతి యేమిటి?

ఆటవిక నాయకుడు అక్కడున్న యువతుల నిద్దర్నీ ఉద్దేశించి—"మలయా! మీరిద్దరూ వీళ్ళ ఆలనా, పాలనా చూసుకోండి—కొద్దిరోజులు వీళ్ళిక్కడ విశ్రాంతి తీసుకొంటారు. ఇప్పుడు వీళ్ళు మన అతిథులు కాదు. మిత్రులు. ఈ విషయం గుర్తుంచుకోండి—" అన్నాడు.

* * *

"ఇప్పుడు మనం గుడిసెకు వెళ్ళబోవడంలేదు—" అంది మలయ. అప్పటికి మరో ఆటవిక యువతి రామాన్ని వెంటబెట్టుకుని యెక్కడికో వెళ్ళిపోయింది.

"ఎక్కడికి వెడతాం?" అన్నాడు గురువులు.

"మాకు ప్రత్యేకమైన కొలనులున్నాయి. వాటిలో స్నానం చేద్దాం. ప్రత్యేకమైన తోటలున్నాయి. వాటిలో విహరిద్దాం. ప్రత్యేకమైన గుడిసెలున్నాయి. వాటిలో ఆనందిద్దాం. మనం గడుపబోయేది బందీ జీవితం కాదు. స్వేచ్ఛా విహారం—" అంది మలయ ఉత్సాహంగా.

"ఎందుకని?"

"నువ్వు అతిథివి కాదు. మిత్రుడివి. అదీ తేడా!" అంది మలయ.

"కానీ నాకే సుఖాలమీద మోజులేదు.... అపూర్వ నిధి చేరుకొనేవరకూ నేనింకేమీ ఆనందించలేను. నా మనసంతా ఆ నిధి మీదనే ఉంది....—" అన్నాడు గురువులు.

"నువ్వు అపూర్వనిధిని తప్పక చేరుకొంటావు. అది చాలా ప్రమాదకరమైన పని. నీకే ప్రమాదమూ లేకుండా అక్కడికి పంపడంకోసం నాయకుడాలోచిస్తున్నాడను కొంటాను. ఆయనకు వ్యవధి అవసరం. నీకు విశ్రాంతి అవసరం—" అంది మలయ.

గురువులు మాట్లాడకుండా ఆమెను అనుసరించాడు.

కొలనులో స్నానాలూ, వనవిహారాలూ, గుడిసెలో పూలపాన్పుపై అమరసౌఖ్యాలూ అపూర్వంగా తోచా యతనికి. అయితే అతని మెదడులో నిధిని గురించిన ఆలోచనలు తెరలు తెరలుగా వస్తూనే ఉన్నాయి. ఆ విషయం పసిగట్టిన మలయ అప్పుడప్పుడు తను వొంటరిగా నాయకుని వద్దకు వెళ్ళి మాట్లాడి వస్తూండేది.

రెండురోజులపాటు గురువులక్కడ అమరసౌఖ్యాల్లో మునిగి తేలాడు. మూడవరోజున మలయ నాయకుడినుంచి తిరిగివచ్చినపుడు ఆమె ముఖం విషాదంగా ఉండడా న్నతను గమనించి ఆశ్చర్యంగా—"ఏం జరిగింది....?" అన్నాడు.

"నిన్నింకా దురదృష్టం వదిలిపెట్టినట్లు లేదు—"అంది మలయ.

"యేమయింది — ....?" అన్నాడు గురువులు ఆతృతగా.

"నీ శవం కోసం కబురొచ్చింది...." అంది మలయ.

ఉలిక్కిపడ్డాడు గురువులు—"ఏమిటన్నావ్?"

"నీ శవం కోసం కబురొచ్చింది...." మళ్ళీ అంది మలయ.

"ఎవరికక్కాలి నా శవం....?"

"నిధి దగ్గర్నుంచి కబురొచ్చింది...."

"నిధి అంటే మనిషి పేరా?"

"కాదు. నువ్వు కోరే అపూర్వ నిధి అదే—దాన్ని కొంతమంది బలవంతులు వశపర్చుకొన్నారు. వాళ్ళు మాకు మిత్రులు...."

"వాళ్ళు నాగరుకు లనుకొంటాను.. వాళ్ళకూ మీకూ స్నేహం ఎలా కలిసింది?"

"ఆ నిధి వొక రహస్య స్థలంలో ఉంది. అక్కడికి చేరడానికి రెండే రెండు మార్గాలున్నాయి. గంగ పురం నుంచి బయల్దేరి ఊరిచివరి కొండపక్క కాలిబాట ననుస రిస్తే వచ్చేది దగ్గరి దారి. అలా వెళ్ళినవాళ్లను బ్రతక నివ్వరు వాళ్ళు. రెండవది చుట్టుదారి. మా గూడేనికి వచ్చి యిక్కణ్నించి వెళ్ళాలి. యిక్కణ్నించి ఓ పూట ప్రయాణం ఆ నిధి దగ్గరకు. సొరంగమార్గాన్ని వాళ్ళు నిర్మించారు.

నాగరకత బారినుండి మా జాతిని మేము కాపాడు కుంటూ వస్తున్నాం. నాగరకులు మాపై దాడి చేయ కుండా వాళ్ళు మమ్మల్ని కాపాడుతామన్నారు. నిధికి యెవ్వరూ చేరకుండా మేము సాయపడుతున్నాం. అందుకు ప్రతిగా అప్పుడప్పుడు మృత్యులోయకు సమ ర్పించుకోవడానికి మనుషుల్ని పంపుతూ వుంటారు వాళ్ళు...."

"వాళ్ళకూ మీకూ ఎలా పరిచయమయింది?" అన్నాడు గురువులు.

"అరణ్యంలోనే జరిగినట్లుంది. వాళ్ళు మత్తు పానీ యాలు బహుమతిగా యిచ్చి మా వాళ్లను లొంగదీసు కొన్నారు. మంచి చేసుకొన్నారు—...." అంది మలయ.

ఆటవికులు అమాయకులు కాబట్టి వీళ్లను సులభంగా నే వాళ్ళు బుట్టలో వేసేసుకుని ఉంటారని గురువులు అనుకొన్నాడు.

"గంగాపురానికీ మీకూ సంబంధం యెలా వచ్చింది?"

"అదీ యీ నిధిమనుషులవల్లనే? అంతకు పూర్వం గంగాపురం పెద్దలతో మాకేమీ సంబంధం లేదు. ఈ నిధిమనుషులు వచ్చేక వాళ్ళకూ మాకూ కొన్ని ఒప్పందాలు కూడా వచ్చాయి. ఆ నిధిమనుషులు గంగాపురం పెద్దలకు బాగా డబ్బు యిస్తారు. చిత్రమేమిటంటే నిధి మనుషులు తమకు తామై నిధి ప్రాంతాలు దాటి యెక్కడకూ వెళ్ళరు. తమ పనులన్నీ గంగాపురం మనుషుల ద్వారా చేయించుకొంటారు...." అంది మలయ.

ఆ నిధి యెవరి స్వాధీనంలో ఉన్నదో కానీ, వారు చాలా పకడ్బందీగా వ్యవహరిస్తున్నారని గురువులు గ్రహించాడు. అవునుమరి—అంత డబ్బును అక్కణ్నించి తరలించడానికి చాలా పెద్ద ఎత్తున ఏర్పాటు చేసుకోవాలి. జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి....

"ఇప్పుడేం చేద్దామనుకొంటున్నాడు నాయకుడు?" అన్నాడు గురువులు.

"ఆయనకేమీ పాలుపోవటం లేదు. నిధిమనుషులు చాలా ప్రమాదకరమైనవారు. మా గూడాన్ని వొక్క క్షణంలో నాశనం చేయగల శక్తి వారికుంది. వారి మాట కాదనడానికి లేదు. అలాగని రక్షణ యిచ్చిన మనిషిని చూస్తూ చూస్తూ చంపలేడు.... వొకటి జాతి నాశనం, ఇంకొకటి జాతికి అవమానం.... ఇదీ నాయకుడి సమస్య!" అంది మలయ.

"ఇందులో పెద్దగా ఆలోచించాల్సినది లేదు. ఏ జాతికైనా మనుగడ ముఖ్యం. అవమానం విషయం తర్వాత ఆలోచించవచ్చును...." అన్నాడు గురువులు.

"అంటే?" అంది మలయ.

"మీ జాతిని కాపాడడంకోసం నేను సిద్ధంగా ఉన్నానని మీ నాయకుడికి చెప్పు!...." అన్నాడు గురువులు.

సరిగ్గా అదే సమయానికి నాయకుడు అక్కడకు వచ్చి, "శభాష్ గురువులూ!" అన్నాడు.

గురువులు ఆశ్చర్యంగా—"మా సంభాషణ మీరు వింటున్నారా?" అన్నాడు.

"అవును. విన్నాను. సమస్య నీకు మలయ వివరించి చెప్పి ఉంటుంది. నీ నిర్ణయం కూడా నాకు నచ్చింది. ఎటొచ్చీ మా జాతి అవమానంపాలు కాకుండా ఉండేందుకు కూడా ఉపాయ మాలోచించాను...." అన్నాడు నాయకుడు.

"ఎలా?" అంది మలయ.

"చాలా సులభం—" అన్నాడు నాయకుడు— "గురువులుకు నిధిదగ్గరకు వెళ్ళాలనిఉంది. ప్రాణాలతోనే వెళ్ళాలని అతను కోరుకోలేదు. నిధిమనుషులకు గురువులు శవం కావాలి. ఇతడి శవాన్నక్కడ పంపడం ద్వారా మన మాట నిలబడుతుంది. మనకు ప్రమాదమూ తప్పుతుంది."

అందులో చమత్కారముండవచ్చు. కానీ అది ఆత్మవంచన అని మలయకు తోచింది. గురువులు దురదృష్టాన్ని తలచుకొంటే ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

* * *

"ఈశ్వరీ! ఇదిగో నువ్వు కోరిన గురువులు శవం" అన్నాడు బాస్.

ఈశ్వరి గుండెలు వేగంగా కొట్టుకొన్నాయి.

గురువులు శవాన్ని కోరడంలో ఆమె అంతర్యం వేరు. అతనెక్కడో అక్కడ జీవించి ఉంటాడనే ఆమె ఆశ పడింది. ఆ కోరిక తీర్చడం బాస్ వల్ల కాదనే ఆమె అను కొంది. అయితే ఇప్పుడు నిజంగానే గురువులు శవం వచ్చింది.

ఈశ్వరి యిప్పుడు స్పెషల్ రూంలో ఉంది. అక్కడ బాస్ కాక శవాన్ని మోసుకువచ్చిన ఇద్దరు బాస్ అను చరులు ఉన్నారు.

శవాన్ని నేలమీద పడుకోబెట్టారు. ఒళ్ళంతా ముసుగు కప్పి ఉంది. ఆఖరి ఆశగా ఆమె గుడ్డను తొలగించింది. అది గురువులు శవం కాకూడదని దేవుణ్ని ప్రార్థించు కొంటూ శవాన్ని చూసిందామె.

దేవుడామె కోరిక మన్నించ లేదు. అది గురువులు శవమే!

ఈశ్వరి పెద్దగా అరుస్తూ ఆ శవంమీద పడిపోయింది. ఆమె బిగ్గరగా విలపిస్తూంటే—బాస్ కు కూడా జాలి వేసింది.

"ఈశ్వరీ! చచ్చిపోయినవాడికోసం యేడ్చి యేం ప్రయోజనం? జరిగింది మరిచిపోయి కొత్త జీవితం ప్రారం భించు...." అన్నాడు బాస్.

"మేమిద్దరమూ ప్రేమించుకొన్నాం. కానీ కనీసం వొకరినొకరు తాకనైనా తాకలేదు. ఇంతలో....ఇంతలో యిలా మూడుతుందనుకోలేదు—" అంటూ ఘొల్లుమంది ఈశ్వరి.

"నువ్వు చాలా దుఃఖంలో ఉన్నట్లున్నావ్. నీ ప్రియుణ్ని ఆఖరుసారిగా తనివితీరా చూసుకో. నేను ఓ గంట పోయాక వస్తాను. అప్పటికి నీ మనసు సర్దుకొంటుంది" అన్నాడు బాస్.

ముందుగా బాస్, ఆ తర్వాత యిద్దరు అనుచరులూ బయటకు వెళ్ళిపోయారు. తలుపులు బయటనుంచి తాళం వేయబడ్డాయి.

ఈశ్వరి గురువులు ముఖం తడుముతూ ఏడుస్తోంది. హఠాత్తుగా ఆమె ఏడుపు ఆగిపోయింది. ఆమె కళ్ళలో ఆశ్చర్యం, భయం ఒక్కసారిగా కనబడ్డాయి.

గురువులు కదుల్తున్నాడు.

ఈశ్వరి కళ్ళు నులుముకొంది. గురువులు పూర్తిగా కదిలి చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు.

ఈశ్వరి భయంతో అరవబోయింది కానీ చటుక్కున గురువులు ఆమె నోరు మూశాడు.

"నువ్విక్కడకెలా వచ్చావు ఈశ్వరీ?" అన్నాడు గురువులు ఆశ్చర్యంగా.

"అయితే నువ్వు చచ్చిపోలేదా?" అంది ఈశ్వరి తడబడుతూ.

"లేదు. కాసేపు ఊపిరి బిగబట్టాను...." అన్నాడు గురువులు.

ఇద్దరూ వొకరి అనుభవాలొకరికి చెప్పుకొన్నాక ఈశ్వరితో గురువులు అన్నాడు—"ఆటవికులు తనను మోసగిస్తారని బాస్ అనుకోవడంలేదు. అందుకే శవాకారంలో వచ్చిన నన్ను నిజమైన శవంగా నమ్మారు...."

"అయితే ఇప్పుడేం చేయాలి? ఇది చాలా ప్రమాదకరమైన చోటు...." అంది ఈశ్వరి.

"ఇంతవరకూ అన్నీ ప్రమాదాలే వచ్చాయి. ఎలాగో అన్నీ తప్పించుకున్నా. నువ్విక్కడుండడంతో నాకు కొండంత బలం వచ్చినట్లుంది. దేవుడు మన పక్షాన ఉన్నాడనే భావిస్తున్నాను...." అన్నాడు గురువులు.

"2 గంటల్లో మళ్ళీ బాస్ యిక్కడికి వస్తాడు. ' ఏం చేయాలో చెప్పు...." ఈశ్వరికి విపరీతమైన సంతోషంతో పాటు ఆత్రుత, భయం కూడా ఎక్కువగా కలుగుతున్నాయి.

"ఇక్కడి విశేషాలు త్వర త్వరగా చెప్పు...." అన్నాడు గురువులు.

"ఆలయంలోకి వెళ్ళే అవకాశం నా కింకా కలగ లేదు. బాస్ రాత్రిళ్ళు మాత్రమే కనబడతాడు. పగలు యిక్కడ కేవలం వొక యువకుడు, యువతి మాత్రం బైట ఉంటారనుకొంటున్నాను. మిగతావాళ్ళంతా ఎక్కడుంటారో ఏం చేస్తుంటారో తెలియదు. నేను తెలుసుకోవలసింది చాలా ఉంది. నీ విషయం రహస్యంగా యెలా ఉంచాలో నాకు తెలియడంలేదు...." అంది ఈశ్వరి.

"ఈశ్వరీ— నువ్వు నాకు వరప్రదాయనివి. ఏదో ప్లాన్ వేసి తప్పించినట్లు నన్నిక్కడికి రప్పించావు. ఈ అవకాశాన్ని మనం బాగా ఉపయోగించుకోవాలి...." అన్నాడు గురువులు.

"బాస్ రాగానే యేం చేస్తావ్?"

"తిరిగి శవంగా మారతాను!........" అన్నాడు గురువులు.

"అప్పుడు నిన్ను బాస్ దహనం చేయిస్తాడు...."అంది ఈశ్వరి.

"అయితే ఏం చేయాలంటావ్?"

"శవాన్ని నా వద్ద నే ఉంచుకుంటానంటాను...." అంది ఈశ్వరి.

"అలా ఎన్నాళ్ళు? శవం వాసన రాకపోతే బాస్‌కు అనుమానం రాదూ!"

"అయితే ఏం చేయాలంటావ్?"

గురువులు, ఈశ్వరికూడా ఆలోచనలో పడ్డారు. ఇద్దరికీ ఏం చేయాలో తోచలేదు.

"ప్రస్తుతానికి నాకో పని చేయాలనిపిస్తోంది...." అంది ఈశ్వరి కానేపాగి.

"ఏమిటది?"

ఈశ్వరి చటుక్కున అతన్ని కౌగలించుకుని ముద్దుపెట్టుకుంది.

గురువులామెను మృదువుగా విడిపించుకుని చిరునవ్వు నవ్వి—"ఏమిటీ ఆవేశం? అందుకు సమయం ముందుంది" అన్నాడు.

"నాకు మళ్ళీ భయం వేస్తోంది...." అంది ఈశ్వరి.

"ఏం?"

"రేపట్నుంచీ నేను బాస్‌తో గడపాలి!" అంది ఈశ్వరి.

"కార్యసాధనకోసం ఏం చేసినా తప్పులేదు. నేను అరణ్యంలో మలయను మనస్ఫూర్తిగా అనుభవించాను" అన్నాడు గురువులు.

"నువ్వు మగాడివి. నీ బుద్ధులు వేరు!"

"మలయ ఆడదే మరి! ఆమె కూడా...."

"అది ఆటవికురాలు...."

"మనం దానికంటె ఎక్కువవాళ్ళ మనుకోవడం మన తక్కువతనాన్ని తెలియజేస్తుంది" అన్నాడు గురువులు.

"ఏం మగాడివయ్యా? ఆడదాని అవినీతిని సమర్థిస్తావ్!"

గురువులు నవ్వి — "నీతి, అవినీతి అంటూ మడికట్టు కూర్చునే చోటు కాదిది. కత్తిమీది సాము ఇక్కడి జీవితం. అవతలివాడి కనుమానం వచ్చిందా మన ప్రాణాలు పోతాయి. నువ్వేం చేస్తున్నావన్నది ఇక్కడ ముఖ్యం కాదు. ఏం సాధించావన్నదే ముఖ్యం! బాస్ తిరిగిరాగానే నేను శవంగా మారతాను. నువ్వతనితో వెళ్ళిపో — ఈ వేళ్టికి నన్నిక్కడ ఉండనీ!" అన్నాడు.

"అలాగే చేస్తాను...." అంది ఈశ్వరి.

సరిగ్గా గంటకు తిరిగివచ్చాడు బాస్. అప్పటికి ఈశ్వరి దుఃఖం తగ్గడం చూసి అతడికి కాస్త తృప్తి కలిగింది.

"పోయినవాళ్ళతో మనమూ పోలేముగదా — నువ్వు అన్నమాట నిలుపుకున్నావు. నేనూ అన్నమాట నిలుపుకుని నీతో వస్తున్నాను. కానీ ఈ శవాన్ని ఇప్పుడే ఏమీ చేయవద్దు. నా తనివితీరా గురువులు శవాన్నైనా ఒకటి రెండు రోజులు చూసుకోనీ" అంది ఈశ్వరి.

"రెండుమూడు రోజుల్లో శవం కుళ్ళి వాసనవేస్తుంది. నీ గురువులుకలా జరిగితే బాగుంటుందా?" అన్నాడు బాస్.

"పరిస్థితి నంతవరకూ రానివ్వను...." అంది ఈశ్వరి.

"సరే-మనం పోదామా!" అన్నాడు బాస్.

"ఊఁ" అంది ఈశ్వరి. ఈ రాత్రి తను ఇక్కడికి సంబంధించిన విశేషాలు చాలా తెలుసుకోవాలి. అందుకోసం ఏమైనా చేయాలి....

బాస్, ఈశ్వరి కలిసి అక్కణ్ణించి బైటకు వచ్చారు

బాస్ గది తలుపులు తాళం వేశాడు. ఈశ్వరి బైట చూసుకుంది. అప్పుడు రాత్రి పదకొండు గంటలయింది.

ఇద్దరూ ఆ ఆవరణలోంచి బైటకు వచ్చారు. అక్కణ్ణించి కొంతదూరం నడిచేక ఆలయం వచ్చింది. ఆలయాన్ని చూస్తూనే—"ఈ ఆలయం చూడాలని ఉంది నాకు" అంది ఈశ్వరి.

బాస్ నవ్వి — "ఇక్కడున్న రహస్యమంతా ఈ ఆలయంలోనే ఉంది. ఇక్కణ్ణించి బైటపడలేనివారు మాత్రమే దీన్ని చూడవచ్చు...." అన్నాడు.

"ఏముంది ఈ ఆలయంలో...." అంది ఈశ్వరి.

"పద-చూద్దాం!" అన్నాడు బాస్.

ఇద్దరూ ఆలయంలో ప్రవేశించారు. ఒక్కసారిగా ఈశ్వరి కళ్ళు చెదిరిపోయాయి. ఎక్కడ చూసినా బంగారం....గోడలకు, విగ్రహాలకు,....ఒకచోట ఏమిటి ....అది ఒక బంగారు ఆలయంగా కనబడుతోంది....

"ఏనాటిదో ఈ ఆలయం?" అంది ఈశ్వరి.

"ఆలయం పాతదే కానీ బంగారం కొత్తది...." అన్నాడు బాస్ నవ్వుతూ.

"అంటే?" అంది ఈశ్వరి ఆశ్చర్యంగా.

"అది బంగారమనుకుని దొంగిలించే ప్రయత్నాలు చేయకు. ఇక్కడున్నదంతా బంగారం పూత పూసిన ఇత్తడి...." అన్నాడు బాస్.

ఈశ్వరికి అర్థంకాలేదు....

"ఇక్కడికి రావడానికి మేము మరీ ఎక్కువ అడ్డంకులు పెట్టలేదు. మామీద యెవ్వరికీ అనుమానం కలగకూడదని మా ఉద్దేశం. ఎప్పుడేనా పొరబాటున యిక్క

డికి ఎవరైనా రావడం జరిగితే మొదటి చూపులో వారు గ్రహించగలిగేది అపూర్వనిధి అని మాత్రమే! అందుకే మేము ఈ ప్రాంతానికి అపూర్వనిధి అన్న సంకేతపదాన్ని పెట్టాము. గంగాపురం పెద్దలుకూడా ఇక్కడ అపూర్వనిధి ఉన్నదనే భావిస్తున్నారు. కానీ నిజానికిక్కడ ఉన్నది వేరు....చూస్తావా?" అన్నాడు బాస్. ఈశ్వరి తల ఊపింది.

ఇద్దరూ ఆలయం లోపలకు వెళ్ళారు. గర్భగుడిలో విగ్రహానికి వెనుకగా ఒక చిన్న సొరంగ మార్గముంది. అక్కడ క్రిందకు దిగడానికి మెట్లుకూడా ఉన్నాయి. ఇద్దరూ మెట్లు దిగి లోనికి వెళ్ళారు.

అక్కడ ఒక విశాలమైన హాలు ఉంది. సుమారు పాతికమంది మనుషులున్నారక్కడ. కాంతివంతమైన దీపాలతో హాలు ప్రకాశవంతంగా ఉంది. అక్కడ రకరకాల ఆధునిక పరికరాలున్నాయి. బాస్ ఈశ్వరిని ఒక టెలివిజన్ ముందుకు తీసుకువెళ్ళాడు.

"గంగాపురం కొండ దగ్గర కాలిబాటలో ఎవరైనా అడుగుపెడితే ఈ టెలివిజన్ తనంతటదే ఆన్ అవుతుంది. అవతలపక్కన ఉన్నది కంట్రోల్ మిషన్. ఆ ప్రాంతంలో ఎవరైనా ఒకే ఒక్క మీటనొక్కి తుదముట్టించవచ్చు. దీనికీ టెలివిజన్‌కూ సింక్రొనైజేషన్ ఉంది...."అన్నాడు.

"ఇక్కడేం చేస్తున్నారు మీరు?" అంది ఈశ్వరి.

"ఇదొక అంతర్జాతీయ గూఢచారి శాఖ. భారతదేశానికి సంబంధించిన ముఖ్య రహస్యాలను సేకరించి కావాలనుకున్న దేశాలకు అమ్ముతాము. మాకు సమాచారం అందజేసేవారు మంచి ప్రతిఫలం పొందుతారు. ఈ దేశం

లోని స్మగ్లర్సూ, చాలామంది వ్యాపారస్థులూ, ప్రముఖులూ, ధనవంతులూ మాకు సాయపడుతూంటారు. ట్రాన్స్‌మీటర్ల ద్వారా వాళ్ళూ మేమూ సంభాషించుకుంటూంటాం...."

"ఈ విషయం ఎవరికీ తెలియదా?" అంది ఈశ్వరి.

"మాకు మాత్రమే తెలుసు. మాకు తప్ప ఎవరికి తెలిసినా వాళ్ళు ప్రాణాలతో తిరగపోలేరు...." అన్నాడు బాస్.

"ఇంతవరకూ ఎవరైనా ఈ హాలు చూసిన వాళ్ళున్నారా?"

"ఓసారి అయిదుగురు వచ్చారు. బంగారాన్ని చూసి అంతటితో ఆగకుండా గర్భగుడిలోకి వెళ్ళి ఈ హాలు చూసినవాళ్ళు ఆ అయిదుగురే! వాళ్ళను క్రూరంగా హింసించి చంపేశాను. ఆ కథ వింటావా?" అన్నాడు బాస్.

"చెప్పు!" అంది ఈశ్వరి. అతడు చెబుతూంటే వింటూ భయాన్ని నటించింది ఈశ్వరి. ఆమె కళ్ళలోని భయాన్ని చూస్తూ అతను తృప్తిగా తలాడించి, అక్కడున్న విశేషాలొక్కొక్కటే ఆమెకు చూపించాడు.

అక్కడున్న పాతికమందిలో ఇరవైమంది విదేశీయులు. ఉదయం నాలుగు గంటలవరకూ వారక్కడ ఉంటారు. రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు వారి పని ప్రారంభమవుతుంది. ఆ తర్వాత తమకోసం నిర్మించబడిన బంగళాల్లో హాయిగా విశ్రాంతి తీసుకుంటారు.

బంగళాల్లో వారికి స్త్రీ సుఖం లభించడంకోసం సుమారు వందమంది ఆడవాళ్ళ నక్కడ ఉంచారు. ఎవ

రైనా ప్రమాదకరంగా మారితే వాళ్ళను చంపేసి ఆ స్థానంలో కొత్తవాళ్ళను తీసుకొస్తూంటారు....

ఈ వివరాలన్నీ ఆశ్చర్యంగా వింది ఈశ్వరి. అక్కడి వివరాలన్నీ చూశాక ఆమెకు ఒక విషయం తెలిసింది. ఇక్కడి మొత్తం విశేషాలన్నీ ఈ హాల్లో ఉన్నాయి. ఈ హాలును సాధిస్తే వీళ్ళందర్నీ జయించినట్లే....

"ఇక్కడున్న ఈ పాతికమందిలో ఏ ఒక్కరైనా ఎదురు తిరిగితే...." అంది ఈశ్వరి.

"అసాధ్యం. మేమంతా పార్ట్నర్స్. అందరమూ ఒక అంతర్జాతీయ గూఢచారి శాఖ తరఫున పని చేస్తున్నాము. మాలో మాకు మోసాల్లేవు. నేను పేరుకు బాస్‌ను. అన్ని వ్యవహారాలను కలిపి చూస్తూంటాను కాబట్టి. అయితే మాది సమిష్టి బాధ్యత!" అన్నాడు బాస్.

"ఒకవేళ బంగళాల్లోని ఆడవాళ్ళుగానీ, ఇతరులుగానీ తిరగబడితే...."

"ఆ ప్రమాదం ఉంది. ఎందుకంటే మా దగ్గర చాలా మంది టెక్నీషియన్సున్నారు. అన్ని సౌఖ్యాలూ సమకూర్చుతున్నప్పటికీ ఇక్కడ గడపడం ఇష్టంలేని వారో పాతికమంది ఆ బంగళాల్లో ఉన్నారు. కానీ ఆ బంగళాల్లోంచి తప్పించుకోవడం అసాధ్యం. ఆ సంగతి నువ్వూ కనిపెట్టి ఉంటావ్!"

"లేదు. నేను ప్రయత్నించలేదు...." అంది ఈశ్వరి.

"అయితే తెలుసుకుంటావ్ లే. నీ కివన్నీ ఎందుకు చూపించానంటే నీ కుతూహలం తీర్చడానికి. ఇకమీదట నీ జీవితం ఆ బంగళాల్లోకి మారబోతోంది. బైటి ప్రపంచం సంగతి అటుంచి ఈ ఆలయాన్ని చూసే అవకాశంకూడా నీకుండదు...." అన్నాడు బాస్.

ఈశ్వరి తడబడినా బయటకు తేలలేదు — "చాలా థాంక్స్! నామీద అభిమానంతో ఇవన్నీ చూపించావు" అంది.

"నీమీద అభిమానానికి కారణం నీకూ తెలుసు. అయితే ఈ రోజుకు నేను నీ జోలికి రాను. ఎందుకంటే అవతల గురువులు భౌతిక దేహం ఇంకా అలాగే ఉంది. నీ మనసులోని మనిషి భౌతిక దేహం బూడిదయ్యేవరకూ నిన్ను తాకలేను. కానీ ఎన్నాళ్ళో ఆగలేను. ఆ దహన కాండ రేపు మధ్యాహ్నం జరుగుతుంది! రేపు మధ్యాహ్నం నీ రూంకు నా మనిషి వస్తాడు...." అన్నాను బాస్.

* * *

బయట ఎవరో తాళం తీస్తున్న చప్పుడయింది. గురువులు చటుక్కున బిగుసుకుపోయాడు. ఈశ్వరి మోకాళ్ళ మీద తలపెట్టుకుని కూర్చుంది.

ఒక మనిషి వచ్చాడు. ఈశ్వరిని సమీపించి-"ఇదేనా శవం?" అన్నాడు గురువుల్ని చూపిస్తూ.

"అవును" అంది ఈశ్వరి.

"దీన్ని తగలబెట్టడానికి వచ్చాను...." అన్నాడతను.

"ఎక్కడ, ఎలా?" అంది ఈశ్వరి అతన్ని పరీక్షగా చూస్తూ. మనిషి ముఖం గుర్తు తెలియడంలేదు. జీబురు గెడ్డం, పెద్దపెద్ద మీసాలు అతని రూపురేఖల్ని చాలా వరకూ కప్పేస్తున్నాయి.

"చూపిస్తాను, పద!" అంటూ అతనొక గదిలోకి నడిచాడు. అక్కడొక పెద్ద పెట్టె ఉంది. అతను ఆ పెట్టె తెరిచి—"దీంట్లో శవం పారేసి దీనికి కరెంట్ కనెక్షన్ యిచ్చి పెట్టె మూత వేసేస్తే....లోపలున్న శవం అయిదు నిముషాల్లో బూడిద, ఎముకలుగా మారిపోతుంది...."

అన్నాడు. అని వెనక్కి తిరిగాడు.

ఈశ్వరి అక్కడే ఆగిపోయింది! తెరిచి ఉన్న ఆ పెట్టె చూస్తూంటే ఆమెకు చాలా బెంగగా ఉంది. మానవ శరీరపు విలువ ఇంతేనా? అనిపించిందామెకి.

సరిగ్గా అయిదునిముషాల్లో ఆ పెట్టెలో వొక శవం పడింది. పెట్టె మూతపడింది. ఈశ్వరి ఉలిక్కిపడి పక్కకు చూసింది. ఇందాకా శవాన్ని కాల్చడానికి వచ్చిన మనిషి మౌనంగా పెట్టెపక్కకు వెళ్ళి ఎలక్ట్రికల్ కనెక్షన్ యిస్తున్నాడు. కెవ్వుమని కేకపెట్టింది ఈశ్వరి. ఆమె పరుగున వెళ్ళి పెట్టె మూత తెరవబోయింది కానీ ఆ మనిషి ఆమెను చటుక్కున వెనక్కు లాగి—"ఏమిటీ కంగారు, ఈశ్వరీ!" అన్నాడు.

ఈశ్వరి ఆ కంఠాన్ని గుర్తుపట్టింది—"నువ్వా, గురువులూ?" అంది.

"అవును—ఇక రంగంలో దుముకుతున్నాను. వ్యవధి లేదు...." అన్నాడు గురువులు.

"ఎలా మార్చావ్ వేషాన్ని!" అంది ఈశ్వరి.

"ఈ స్పెషల్ రూంలో చాలా సదుపాయాలున్నాయి. బాస్ నిన్నిక్కడుంచడం నేనిక్కడికి రాగలగడం మన అదృష్టం—" అన్నాడు గురువులు. అతను నిన్నరాత్రి శోధించగా అక్కడ వొక అలమారాలో మారువేషానికి అవసరమైన సామానున్నాయి.

"ఒక్క దెబ్బతో పడగొట్టేసి పీక నొక్కి చంపేశాను. వాడి గెడ్డం మీసాలు నాకు మంచిదే! వేషం మార్చుకోవడం మరింత సులభమైపోయింది—"అన్నాడు గురువులు.

ఈశ్వరి ఆశ్చర్యంగా అతడివంక చూసి—"నీ చేతులు కత్తి కంటె పదునైనవనుకొంటాను" అంది. అంటూనే ఆప్యాయంగా అతని చేతుల్ని ముద్దాడింది.

ఇద్దరూ బంగళాలోంచి బయటకు వచ్చారు. గురువులు టైము చూసుకొన్నాడు — మధ్యాహ్నం వొంటి గంటయింది.

"ఏం చేసినా ఏడు గంటల్లోపల చేయాలి!" అన్నాడు గురువులు.

"అవును. మన అదృష్టంకొద్దీ యీ ఆలయం ఆవరణ టెలివిజన్ రేంజిలో లేదు. ఇక్కడేం జరిగినా వాకర్ దృష్టికి పోదు.... దాన్నిబట్టి యిప్పుడేం చేయాలో ఆలోచించుకోవాలి...."

గురువులు ముందడుగు వేశాడు. బయట యెక్కడా మనుష్య సంచారం లేదు. ఏ విధమైన అలికిడీ లేదు. అతడు, ఈశ్వరి కలిసి గోడదగ్గరకు వచ్చారు. గోడ చాలా ఎత్తుగా ఉంది. వాళ్ళకు కాస్త దూరంలో ద్వారం కనబడుతోంది. ద్వారానికి బయట కాపలావాడుంటాడు.

"మనం వొక పని చేయాలి. ఈ గోడ వలయాకారంలో ఉంది. ఇక్కణ్ణించి యెలాగో అలా బయటపడినప్పటికీ మనం కాపలావాడి కళ్ళబడతాం. అందుకని అటువైపు నుంచి ప్రయత్నించుదాం—" అన్నాడు గురువులు. అతని ప్రయత్నమేమిటో అర్థం కాకపోయినా ఈశ్వరి అతన్ననుసరించింది.

"యిప్పుడు మనం ప్రయత్నించాలి!" అన్నాడు గురువులు.

"ఎలా?" అంది ఈశ్వరి.

"ఈ చెట్టు చూడు...." అన్నాడు గురువులు—

"నువ్వు చెట్టెక్కగలవా?"

ఈశ్వరి ఆ చెట్టును చూసింది. శ్రీకృష్ణపరమాత్మ తనకు యిచ్చిన శిక్షణలో చెట్లెక్కడం కూడా ఉంది. ఆ చెట్టు సన్నగా పొడుగ్గా గోడకు అనుకొనే ఉంది. అప్పుడే ఈశ్వరి గమనించింది—అలాంటి చెట్లు అక్కడ చాలా ఉన్నవని. ఎటొచ్చీ వాటి నుపయోగించుకోగల మన్న ఆలోచనే ఆమెకు రాలేదు.

ముందు గురువులు ఆ వెనుక ఈశ్వరి చెట్టు ఎక్కడం మొదలుపెట్టారు. అతి కష్టంమీద యిద్దరూ గోడ పై భాగం చేరుకోగలిగారు. ఆ ప్రయత్నంలో ఈశ్వరి చేతులు బాగా కొట్టుకుపోయాయి.

"ఇప్పుడేం చేయాలి?" అంది ఈశ్వరి. క్రిందకు చూస్తూంటే ఆమెకు కళ్ళు తిరుగుతున్నా యనిపించింది. సన్నని గోడమీద తనూ, గురువులూ!

"నేనైతే దూకేస్తాను...." అన్నాడు గురువులు.

"అమ్మ బాబోయ్!—" అంది ఈశ్వరి అప్రయత్నంగా.

"వేరే దారిలేదు. ఇలాంటి యెత్తులు దూకడం నాకు కొత్తకాదు. నేను క్రిందకు దూకి తమాయించుకొన్నాక రెడీ అంటాను. అప్పుడు నువ్వు దూకు....నిన్ను నేను కాసుకుంటాను. ఈ పరిస్థితుల్లో అంతకుమించి గత్యంతరం లేదు. ఈ గోడమీద యెక్కువసేపు నిలబడి ఉండడం ప్రమాదకరం—" అంటూనే గురువులు అక్కణ్నించి క్రిందకు దూకేశాడు.

ఆ దృశ్యం చూడలేనట్లు కళ్ళు మూసుకొంది ఈశ్వరి. గురువులు సామర్థ్యంచూసినప్పటికీ అక్కణ్నించి దూకడం ప్రమాదరహితమని ఆమె అనుకోలేకపోయింది. ర క్తపు

మడుగులో ఉన్న గురువుల్ని చూడాలని కిష్టంలేనట్లు కళ్ళు మూసుకొని నిలబడ్డ ఆమె చెవులకు "గడీ!" అన్న పిలుపు వినబడింది.

ఈశ్వరి కళ్ళు తెరిచి చూసింది. క్రింద గురువులు —చేతులు చాచి నిలబడి ఉన్నాడు. ఈశ్వరి కళ్ళు మూసుకుని మరాలోచన లేకుండా క్రిందకు దూకేసింది. గురువు లామెను చేతుల్తో వొడిసిపట్టుకొన్నాడు కానీ ఆ విసురుకు యిద్దరూ నేలమీద పడి దొర్లక తప్పలేదు. నేలంతా పరచుకొని ఉన్న పచ్చగడ్డి వారికేవిధమైన శ్రమ కలిగించలేదు.

ఇద్దరూ కాసేపు కూర్చుని ఆయాసం తీర్చుకొన్నారు.

"మన వ్యవహారం ఇంత సులభంగా అయిపోతూంటే నాకేదో అనుమానంగా ఉంది—" అంది ఈశ్వరి.

"సులభంగా జరిగిందనుకోవడం నీ భ్రమ. ఎంతో కష్టపడితేగానీ మన మిక్కడికి రాలేకపోయాం. అదీగాక యెన్నో పరిస్థితులు మనకు కలిసివచ్చాయి. ఇక్కడికి శత్రువులు రావడం అసాధ్యమని తెలుసు కాబట్టి, ఇక్కడి వాళ్ళు నిశ్చింతగా ఉన్నారు. నేను శవాకారంలో రావడమే యింతవరకూ నన్ను రక్షించింది. అప్పుడే మనం జయించామనుకోవడంలేదు. ఇంకా ఏముందో చూడాలి" అంటూ గురువులు లేచాడు.

ఇద్దరూ అక్కడ ప్రదక్షిణంచేసి కాపలావాడి కళ్ళబడకుండా అక్కణ్నించి ఆలయ ప్రాంతం చేరుకొన్నారు. అక్కణ్నించి చూస్తుంటే దూరంగా వాకర్, మోనికా కనబడ్డారు ఈశ్వరికి. అంటే వాకర్ బయటే ఉన్నాడు. కంట్రోల్ రూంలో ఇంకా ఎవరైనా ఉన్నారా? ఉంటే యెంతమంది ఉంటారు?

ఈశ్వరి, గురువులుకు వాకర్ గురించి చెప్పింది.

"మనం ముందు ఆలయంలోకి వెడదాం—ఎందుకంటే వాకర్ బయటనుంచి మననేమీ చేయలేడు. కానీ అతనికి కంట్రోల్ రూంతో కనెక్షన్ ఉండి ఉంటే మనకు ప్రమాదం. ముందుగానే అక్కడకు వెళ్ళడం మంచిది" అన్నాడు గురువులు.

ఈశ్వరి దారి చూపిస్తూంటే గురువులు ముందుకు నడిచాడు. ఇద్దరూ ఆలయం గర్భగుడిలోకి వెళ్ళారు. అక్కడ మెట్లు దిగడం ఆరంభించారు. కొంతదూరం దిగగానే గురువులు ఆగిపోయాడు. కంట్రోల్ రూంలో కూర్చుని ఉన్న వొక మనిషి అతనికి కనబడ్డాడు. ఇంకా ముందుకు వెడితే అతనికి తనూ కనిపిస్తాడు.

"ఒక్కడే మనిషి ఉన్నాడు. కానీ వాడిదగ్గరేమేం ఉన్నాయో తెలియదు. ముందు వాడు మనల్ని కుక్కని కాల్చినట్లు కాల్చిపారేయొచ్చు...." అన్నాడు గురువులు నెమ్మదిగా.

"అయితే ఏం చేద్దాం?" అంది ఈశ్వరి.

"చూద్దాం. ఒక్కక్షణం ఆలోచిద్దాం...." అన్నాడు గురువులు.

అలా ఆలోచించి అతను మెట్లమీద రవంత శబ్దం చేశాడు.

కంట్రోల్ రూంలోని మనిషి లేచి మెట్లవైపు చూశాడు. అతనికెవ్వరూ కనబడలేదు. అందుకు కారణం గురువులు వొక అడుగు వెనక్కి వేయడం. కంట్రోల్ రూంలోని మనిషి ఉన్న స్థానంలోంచి కదిలి మెట్ల వైపుగా వస్తున్నాడు. అతని కళ్ళలో రవ్వంత భయం కూడా లేదు.

గురువులు దూరాన్ని మనసులోనే గణించుకొన్నాడు. మనిషి పాతికగజాల దూరంలో ఉన్నాడనగా తన శక్తి నంతటినీ కూడగట్టుకొని ఆ మనిషిమీదకు లంఘించాడు. అతడి తెగువకు ఈశ్వరి ఆశ్చర్యపడింది.

ఊహించని ఈ ఆఘాతానికి ఆ మనిషి వెల్లకితలా పడ్డాడు. గురువులుకూడా మోకాళ్ళమీద దెబ్బ తగిలింది. అతనా బాధను ఓర్చుకొంటూనే తన చేతిని ప్రయోగించి ఆ మనిషికి స్పృహ పోగొట్టాడు.

ఈశ్వరి వేగంగా అతన్ని సమీపించింది.

కంట్రోల్ రూంను ఆపరేట్ చేసేది ఒక్కడు కాదు. షిఫ్టులమీద రోజుకొకరు చొప్పున మారుతూ ఉంటారు. వారి సౌకర్యార్థం అక్కడ ఆపరేషన్ విధానాలన్నీ స్పష్టంగా ఒక పుస్తకంలో రాసి ఉన్నాయి.

దేశానికి సంబంధించిన యెందరో పెద్దమనుషులతో ట్రాన్స్మిటర్ ద్వారా సంభాషించడానికి వివరాలున్నాయి అందులో. గురువులు గబగబా ఆ పుస్తకం తిరగేసి తను ఆఖరిసారిగా దొంగతనం చేసిన యింటి యజమాని విశ్వేశ్వరరావు పేరు కూడా అందులో ఉండడం చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

"ఇప్పుడేం చేయాలి?" అంది ఈశ్వరి.

"శ్రీకృష్ణపరమాత్మతో మాట్లాడాలి. నీకు నెంబరు గుర్తుందా?" అన్నాడు గురువులు.

"నెంబరు తెలియదు నాకు. నా దగ్గరొక ట్రాన్స్మిటర్ ఉండేది. అందులో రహస్యపు మీట ఉంది. అదినొక్కి రేడియోను విజయవాడ ట్యూన్ చేస్తే ఆయనతో సంభాషించ వచ్చు. కానీ అది నా దగ్గర్నుంచి వాకర్ లాక్కున్నాడు...." అంది ఈశ్వరి.

"అదెక్కడుందో?" అన్నాడు గురువులు.

"వాకర్ని అడిగితే చెప్పకపోవచ్చు. ఇక్కడే వెదికితే దొరకొచ్చు...." అంది ఈశ్వరి. అయితే వారెంత వెతికినా ఆ ట్రాన్స్మిటర్ దొరకలేదు.

గురువులు మరోసారి పుస్తకం చూసి—"ఇప్పుడీ ప్రాంతమంతా మన అదుపులో ఉంది. ఇంక మనవాళ్ళకు యీ వార్త పంపడమే తరువాయి...." అన్నాడు.

"అది నిజమే—కంట్రోల్ మిషన్ చేతిలో ఉంటే ఆ మనిషిని యెవ్వరూ తేరిపార చూడలేరు. ఆ ఆలయం ఆవరణనుంచి, గంగాపురం గ్రామం వరకూ ఆ మనిషి అదుపు చేయగలడు. ఎటొచ్చీ తను త్వరపడాలి. బంగళాలో విశ్రాంతి తీసుకొంటున్నవాళ్ళు అక్కణ్ణించి బయటపడి యిక్కడికి వచ్చేలోగా తనవాళ్ళను పిల్చుకోవాలి.

గురువులు ఆలోచించి ట్రాన్స్మిటర్ ఉపయోగించి వాకర్ని పిలిచాడు. వాకర్నించి రెస్పాన్స్ రాగానే ఉత్సాహంగా—"మోనికాను కూడా తీసుకునిరా, నీకు అర్జంటుగా ఓ విషయం చెప్పాలి—" అన్నాడు.

అప్పటికి ఈశ్వరి స్పృహతప్పిన కంట్రోల్ రూం మనిషిని తాళ్ళతో కట్టేసి ఓ మూలగా యీడ్చేసి నోట్లో గుడ్డలు కుక్కేసింది. తర్వాత ఆమె పక్కకు తప్పుకొంది. గురువులు వెళ్ళి ఇందాకా కంట్రోల్ రూం మనిషి కూర్చున్న పద్ధతిలో కూర్చున్నాడు.

కాసేపటికి మెట్లమీద మనుషులు వస్తున్న అలికిడి అయింది. గురువులు ఊపిరి బిగబట్టాడు. అతనివీపు మెట్ల వైపుగా ఉంది. అతను అడుగుల చప్పుణ్ణిపట్టి అంచనా వేస్తున్నాడు.

వాకర్ తనను సమీపించా డనిపించగానే చటుక్కున వెనక్కి తిరిగి ఊహించని వేగంతో వాకర్ రెండు భుజాలమీదా కొట్టి కాళ్ళతో డొక్కలో తన్నాడు. వాకర్ కుప్పలా కూలిపోయాడు. ఈశ్వరి వెనుకనుంచి మోనికాకు అదే ట్రీట్ మెంట్ ఇచ్చింది.

వాకర్ జేబులో ఈశ్వరి చెప్పిన ట్రాన్స్మిటర్ కనబడింది. ఈశ్వరి వెంటనే శ్రీకృష్ణపరమాత్మను కంటాక్టు చేసింది. ఆ సమయానికి శ్రీకృష్ణపరమాత్మ గంగాపురం సమీపంలానే ఉన్నాడు తన మనుషులతో.

"మీకేమీ ప్రమాదంలేదు. కంట్రోల్ రూం మా చేతిలో ఉంది. వెంటనే బయల్దేరి రండి. రాత్రి ఎనిమిది కాకుండా యిక్కడకు వచ్చేయాలి...." అంది ఈశ్వరి.

"బయల్దేరుతున్నాం—" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ. ఎలాంటి అడ్డదిడ్డ ప్రాంతాల్లోనైనా ప్రయాణం చేయగల జీపొకటి తనవద్ద ఉందనీ ఓ గంటలో తనక్కడికి వచ్చి చేరగలననీ ఆయన అన్నాడు. ఈశ్వరి నాయన యెంతగానో అభినందించాడు. గురువులు ప్రతిభను కొనియాడాడు.

ఆమె యీ పనుల్లో ఉండగా గురువులు వాకర్నీ, మోనికాను కూడా కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి, నోళ్ళలో గుడ్డలు కుక్కి ఓ మూలకు లాగేశాడు. ఇద్దరూ ఆత్రుతగా టెలివిజన్ ముందు కూర్చున్నారు. ఎప్పుడేం జరుగుతుందా అని ఎదురుచూస్తున్నారు.

చూస్తూండగా టెలివిజన్లో కాంతి వచ్చింది. ఒక జీపు —అందులో శ్రీకృష్ణపరమాత్మ— ఇంకా పదిమంది మనుషులు—అందరివద్దనూ ఆయుధాలున్నాయి.

ఈశ్వరి ఆశ్చర్యంగా టెలివిజన్ వంక చూసింది. ఒక

ప్పుడు తను యిదే విధంగా కంట్రోల్ రూం మనిషి కళ్ళ
బడి ఉంటుంది. తను చాలా రహస్యంగా వస్తున్నానని
భావించి యెన్నో జాగ్రత్తలు తీసుకొంది. అదెంత హాస్యా
స్పదమో యిప్పుడర్థమవుతోంది.

జీపు భయంకరాకారాన్ని సమీపించి ఆగింది.
శ్రీకృష్ణపరమాత్మ అందులోంచి దిగి ఆకారం వెనక్కి
వెళ్ళాడు. అక్కడ ఏం జరుగుతున్నదీ కనపడలేదు కానీ
ఆకారం చేయి లేచి వొక పక్కగా తిరిగింది. శ్రీకృష్ణ
పరమాత్మ ఆ వైపుగా జీపును పోనిస్తున్నాడు.

"గురువులూ! నువ్వు గుహ దగ్గరకు వెళ్ళి ఆయన్ను
రిసీవ్ చేసుకో—నే నిక్కడి వ్యవహారం చూస్తూ
ఉంటాను—...." అంది ఈశ్వరి.

గురువులు లేచాడు. తన కార్యం ముగిసినట్లే అతనికి
తోస్తోంది. అతనికి ఉన్న బెంగల్లా వొక్కటే—ఇక్క
డేదో అపూర్వనిధి ఉన్నదన్న ఆశతో వచ్చాడు తను.
అలాంటిదేదీ దొరకలేదు. తనకు అంతా నిరుత్సాహమే
మిగిలింది. ఇంత కష్టపడి ఓ దుండగుల ముఠాను పట్టు
కొన్నాడు. తను చెయ్యాలనుకొన్న దొక్కటి—జరిగిన
దొక్కటి!

కొండ గుహదగ్గర శ్రీకృష్ణపరమాత్మను చూసినప్పుడు
గురువులు కళ్లు చెమర్చాయి. నిజానికి తను యిన్ని కష్టాలు
పడి యీ ప్రాంతం చేరాడు? తన శక్తి సామర్థ్యాలకు
యేదో అపూర్వశక్తి తోడుకాకపోతే ఇంతవరకూ జీవించి
ఉండేవాడు కాడు.

"శభాష్ గురువులూ! నీ సాహసా న్నభినందిస్తు
న్నాను...." అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

"రండి....కానీ యిక్కడ నిధి యేమీ లేదు....అంతా మోసం!" అన్నాడు గురువులు.

శ్రీకృష్ణపరమాత్మ పెద్దగా చలించలేదు-"ఆ విషయాలన్నీ తర్వాత చూసుకొందాం—ముందు నన్నక్కడికి తీసుకెళ్ళు—" అన్నాడు. ఆయన్ని అనుసరిస్తూ మిగతా పదిమందీ వచ్చారు.

ఆలయంలో అడుగు పెట్టి అక్కడున్న బంగారం చూసే సరికే ఆయనకు మతిపోయింది—"ఇంత బంగారం దగ్గరుంచుకొని—నిధి లేదంటావేమిటి??" అన్నాడు.

గురువులు నవ్వి—"ఇదంతా నకిలీ బంగారం. నిధి అన్నది ఒక అంతర్జాతీయ గూఢచారి ముఠా కల్పించిన భ్రమ. ఇక్కడ వారి రహస్య కలాపాలు కొనసాగిస్తున్నారు—" అంటూ అన్నీ వివరంగా చెప్పాడు. అంతా గర్భగుడి ద్వారా భూమిలోపల ఉన్న హాల్లోకి వెళ్ళారు. హాల్లో ఈశ్వరి వీరికి స్వాగతం యిచ్చింది.

శ్రీకృష్ణపరమాత్మ త్వరగా అక్కడి విశేషాలన్నీ ఆకళింపు చేసుకొన్నాడు....ఆయన ముఖం వెలిగిపోయింది—

"నిధి లేదంటావేమిటి గురువులూ! మన దేశంలోని ప్రముఖుల జాతకాలు మన చేతుల్లోకి వచ్చాయి. ఒకటి రెండు కాదు, కొన్ని వందల నిధులు మనకు దొరికినట్లు లెక్క. ఇది నేనూహించని అద్భుత విశేషం" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ. ఆయన పరుగున వెళ్ళి గురువుల్ని ఆప్యాయంగా కౌగలించుకొన్నాడు.

గురువులు ముఖం ఉత్సాహంగా లేదు—"నాక్కావల

సింగి ప్రముఖుల జాతకాలు కాదు. డబ్బు. అందుకే యీ పనికి ఒప్పుకున్నాను. నా గత జీవితాన్ని వదిలిపెట్టి పవిత్రంగా మామూలు జీవితం గడపాలని నా ఆశ. అది నెరవేరనప్పుడు యింతవరకూ నేను పడ్డ శ్రమంతా వృధా" అన్నాడు నీరసంగా.

"ఏమీ వృథా కాదు. నువ్వేం విచారించనవసరం లేదు. నువ్వు చేసిన సాయానికి నీకు నేను అడిగినంత డబ్బు యిస్తాను. నీ శ్రమ వృథా కాలేదు—...." అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

"ఇక్కడికి దరిదాపుల్లో ఉన్న కాలనీని మనం స్వాధీన పర్చుకోవాలి. కంట్రోల్ రూంనుంచి ఆ కాలనీని పేల్చేయడానికి ఏర్పాట్లున్నాయి. ముందుగా ఒక మీట నొక్కితే కాలనీలో అలారం మ్రోగుతుంది. ఆ తర్వాత ఇంకో మీట నొక్కితే యిక్కణ్నుంచి మనం యే హెచ్చరిక చేసినా వినపడుతుంది-ఆ వివరాలన్నీ ఆ పుస్తకంలో ఉన్నాయి" అన్నాడు గురువులు.

"అయితే ఆ విషయం నువ్వే చూడు!" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

గురువులు కంట్రోల్ రూంవైపు కదలబోగా హఠాత్తుగా టెలివిజన్లో మిళ్ళి కాంతి కనబడింది. చూస్తూ ఉండగా గంగాపుర కొండ ప్రాంతాన ఉన్న సన్నని కాలిబాటలో కొందరు మనుషులు కనబడ్డారు. ఒకరి వెనుకగా ఒకరు వస్తున్నారు. చాలామంది ఉన్నారు.

"పోలీసులు!" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

గురువులు చటుక్కున కంట్రోల్ మిషన్ వద్దకు వెళ్ళి ఒక మీట నొక్కాడు.

(సశేషం)